

Arrest

nr. 260 069 van 2 september 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X en verzoekster in de zaak nr. X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 18 juni 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 24 juni 2019 om internationale bescherming. Op 12 april 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 23/08/1982 geboren in San Salvador. U komt uit een gezin met 8 kinderen. Uw ouders, broers en zussen wonen in San Martin (San Salvador). U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent sinds 2004 gehuwd met R. D. H. S. L. (...). Samen hebben jullie een zoon H. R. J. A. (...) van 16 jaar. Uw schoonfamilie woont tevens in San Martin. U heeft tevens een 22-jarige dochter, M. C. H. (...), uit een eerdere relatie. Uw dochter werd door haar moeder grootgebracht en woont thans in San Martin. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs en werkte van 09/08/2005 tot 30/04/2019 als materiaalbeheerder voor het bedrijf Aeromantenimiento op de internationale luchthaven van El Salvador. Uw echtgenote werkte sinds 2005 bij het Nationaal Registratiecentrum. In 2008 en 2009 verloor uw echtgenote twee achterneven uit San Martin, L. E. P. U. (...) en R. M. U. E. (...) door bendege geweld. L. (...) kreeg problemen nadat hij naliet hulp te bieden aan bendeleden tijdens een politie-inval. M. (...), 14 jaar oud, had mentale problemen en hield zich op met bendeleden wat hij met zijn leven moest bekopen.

In 2009 kochten jullie via tussenkomst van het sociaal fonds een woning in Urbanizatie Cumbres de San Bartolo in Tonacatepeque (San Salvador) op ongeveer 20 minuten met de auto verwijderd van San Martin.

In uw wijk Cumbres De San Bartolo was de bende 18 actief. Uw zoon ging naar een privéschool in San Bartolo en verplaatste zich met de schoolbus. De laatste jaren was er een steeds grotere aanwezigheid van bendeleden van de 18 in uw wijk. Zij controleerden wie de wijk binnenkwam, vroegen afpersingsgeld aan handelaars, privépersonen en chauffeurs en vielen jongeren lastig. In 2018 speelde uw zoon een voetbalpartijtje op een pleintje in de wijk. Op een bepaald moment doken bendeleden op en riepen de jongeren om bij hen te komen om iets te vragen. Een volwassene kon toen verhinderen dat de jongens naar de bendeleden gingen door te zeggen dat de jongens bij hem hoorde en uit de wijk kwamen.

Vanaf februari 2019 kreeg uw gezin af te rekening met afpersingen door bendeleden van de 18 in de wijk. De eerste keer dat zij naar uw woning kwamen vroegen ze 5 dollar omdat één van hen was gestorven. Eén week later kwamen zij opnieuw langs met de boodschap dat u hen vanaf nu wekelijks op vrijdagavond 10 dollar moest betalen, wat u deed. Op 08/03/2019 kwam u 's avonds met uw echtgenote thuis toen bendeleden u benaderden. Toen ze u opnieuw 10 dollar vroegen, antwoordde u hen dat u het geld niet kon blijven betalen. Hierop antwoordden ze dat iedereen betaalde en zij in ruil hiervoor de wijk en de schoolbussen in de gaten hielden. Eén van hen zei te weten dat uw zoon de schoolbus nam en intimideerde u door u zijn wapen onder zijn hemd te tonen en ermee te dreigen dat iets zou kunnen gebeuren indien u niet betaalde waarop u hem 10 dollar gaf. Na deze gebeurtenis besloot u de bendeleden verder wekelijks 10 dollar te betalen. U diende geen klacht in bij de politie of de Fiscalia (Openbaar Ministerie) omdat de bende u hadden gewaarschuwd dit niet te doen en deze instanties door bendeleden geïnfilteerd zijn. U stapte op 28/03/2019 wel naar het bureau ter verdediging van de mensenrechten in San Salvador waar u verklaringen aflegde opdat er van uw problemen een spoor zou bestaan. Uit schrik voor problemen vroeg u hen geen informatie te delen met andere instanties. Op uw vraag stelde het sociaal fonds u enkele beschikbare woningen in andere wijken voor, maar u sloeg dit aanbod af omdat de woningen eveneens in zones lagen waar bendes actief zijn. Rond 15/04/2019 kwamen bendeleden rond 19 uur, tijdens uw afwezigheid, bij uw woning in Cumbres de San Bartolo aankloppen. Ze vroegen uw echtgenote waar u was en zeiden dat u hen met uw auto naar een bepaalde plek moest brengen en ze u zouden opwachten tot u thuis was. Hierop verwittigde uw echtgenote u per sms bericht met de boodschap dat bendeleden vlak voor het huis op u aan het wachten waren en u uw terugkeer naar huis moest uitstellen. Toen de bendeleden een uur later vertrokken waren, keerde u rond 21 uur met uw auto huiswaarts. U parkeerde uw voertuig in de garage en trok u met uw gezin terug in een kamer aan de achterzijde van de woning om geen aandacht te trekken. De volgende dag verliet u samen met uw gezin definitief Cumbres de San Bartolo en trok u in bij een tante van uw moeder in San Martin, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit het land. U en uw echtgenote vroegen ontslag aan op het werk en stopten op 30/04/2019 met werken. Begin mei vroegen jullie paspoorten aan en rond 15/05/2019 boekte u een vlucht voor drie personen naar België voor een vertrek op 17/06/2019.

In de eerste week van mei 2019 ging u in San Martin tevens naar de politie om een klacht in te dienen. U sprak er met de chef van de dienst enquêtes over uw problemen. Hij noteerde uw verklaringen niet maar wilde uw medewerking om de bendeleden op te pakken. Hij vroeg u om terug te keren naar uw

vorige woonplaats en contact op te nemen indien u opnieuw door bendeleden werd benaderd met de vraag hen te vervoeren. Voor uw vertrek, wisselden jullie contactgegevens uit en nam de agent een kopie van uw identiteitskaart. Omdat u schrik had ging u niet in op het voorstel.

Uiteindelijk vertrok u op 17/06/2019 samen met uw echtgenote en uw zoon uit El Salvador en reisden jullie per vliegtuig via Panama en Spanje naar België, waar u op 18/06/2019 aankwam. Op 24/06/2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw huwelijksakte, een kopie van een tewerkstellingsattest, uw vliegtuigtickets, uw klacht bij het bureau ter verdediging van de mensenrechten (dd. 28/03/2019), kopieën van uittreksels uit het overlijdensregister (dd. 18/09/2020) m.b.t. de overlijdens van L. (...) en M. (...) en persartikels met algemene informatie over bendegegeweld neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelde het CGVS vast dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door u en uw echtgenote aangehaalde verklaringen ondermijnd wordt door verscheidene vaststellingen. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming bracht u verschillende redenen naar voor waarom u uit El Salvador bent vertrokken en niet meer kan terugkeren.

Bij terugkeer naar El Salvador haalde u in hoofdzaak aan schrik te hebben dat uw zoon door bendeleden gerekruteerd zal worden (CGVS, p.25). Daarnaast vreest u bij terugkeer voor problemen met bendeleden omdat u hen niet op hun bestemming bracht en naar de politie bent gestapt (CGVS, p.23-24). Tot slot kreeg u in uw wijk te kampen met afpersingen en werd u één keer mondeling bedreigd toen u zei dat u niet kon blijven betalen (CGVS, p.9; p.21; p.23). Uw echtgenote voegde hieraan toe dat bendeleden hun bedreigingen ook uitvoeren en niet vergeten en verwijst hiervoor naar haar vermoorde neven (CGVS, echtgenote, p.13; p.19).

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor rekrutering van uw zoon dient ten eerste te worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote deze vrees in concreto hebben aangetoond (CGVS, p.23-25 + CGVS echtgenote, p.9).

Een verwijzing naar de algemene problemen voor jongeren die in El Salvador door bendeleden gerekruteerd worden volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw zoon aannemelijk te maken (CGVS, p. 25). Uit uw verklaring en deze afgelegd door uw echtgenote als zouden bendeleden geprobeerd hebben om uw zoon en zijn vrienden in 2018 tijdens een voetbalpartijtje bij hen te roepen kan geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid (CGVS, p.25 + CGVS, p.9). Niets in uw verklaringen wijst er immers op dat uw zoon na deze gebeurtenis nog persoonlijk door bendeleden geviseerd werd met het oog op rekrutering (CGVS, p.23; p.25). Het CGVS merkt in dit verband volledigheidshalve op dat zowel u als uw echtgenote bij het invullen van jullie vragenlijst op de DVZ (dd. 25/09/2019) met geen woord repten over het incident tijdens het voetballen. De verklaring van uw echtgenote als zouden jullie op DVZ een samenvatting hebben moeten geven en meer details tijdens het tweede interview op het CGVS konden worden gegeven is geen afdoende verklaring (CGVS, p.25 + CGVS echtgenote p. 9).

Aangaande jullie vrees voor rekrutering van jullie zoon beweerden u en uw echtgenote verder dat uw zoon het huis niet veel buitenkwam (CGVS, p.23; p.25 + CGVS echtgenote, p.7). Bij bovenvermelde wenst het CGVS op te merken dat het feit dat jullie na dit incident op het voetbalpleintje nog een hele

periode, namelijk tot 15/04/2019, in de wijk blijven wonen zijn en uw zoon zich nadien naar school bleef verplaatsen wenkbrauwen doet fronsen over de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees voor rekrutering (CGVS, p.12 +CGVS echtgenote, p.6-7).

Voor wat betreft uw verklaringen over de afpersingen waarmee u in uw wijk te kampen zou hebben gekregen, dient vervolgens te worden opgemerkt dat afpersing op zich niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. U verklaarde in dit verband in de periode van februari tot 15/04/2019 wekelijks voor 10 dollar door bendeleden van de 18 in uw wijk te zijn afgeperst. Enkel de eerste week betaalde u 5 dollar (CGVS, p.19-20). Het loutere feit dat u afpersingsgeld diende te betalen duidt er niet op dat u persoonlijk gevisieerd of vervolgd werd. Uit uw verklaringen blijkt dat het vragen van afpersingsgeld door bendeleden een algemene praktijk is uw wijk Cumbres de San Bartolo en handelaars, chauffeurs en privépersonen een zekere som aan bendeleden moeten afstaan die zij dan gebruiken voor aankoop van wapens en drugs (CGVS, p.19). Hoeveel uw burens moesten betalen verklaarde u niet te weten (CGVS, p.20). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat het voor u allerm minst een verrassing was dat ook u plots afpersingsgeld moest betalen (CGVS, p.19). In dit verband beweerde u tevens dat verschillende familieleden in San Martin ook afpersingsgeld betalen (CGVS, p.18; p. 23). Rekening houdend met het gegeven dat afpersing een algemeen verspreid fenomeen is in El Salvador waar, zoals u zelf aanhaalde, ook verschillende familieleden mee te kampen krijgen stelde het CGVS u de vraag naar de reden van uw vertrek. Hierop antwoordde u het volgende: "Ik ben rechtstreeks bedreigd toen ik zei dat ik niet kon betalen" (CGVS, p.23). U verwees hierbij naar het incident op 08/03/2019 waarbij u door bendeleden mondeling bedreigd en geïntimideerd bent met een wapen (CGVS, p.9; 21; 23).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote blijkt dat u ook nadat u op 08/03/2019 door bendeleden bedreigd werd met uw gezin in de wijk Cumbres de San Bartolo bent blijven wonen, uw zoon zich naar school bleef verplaatsen en u en uw echtgenote verder blijven werken zijn (CGVS, p.9; p.12; p.14; p.16 + CGVS echtgenote, p.6-7).

Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin verklaarde te hebben moeten koesteren en ondermijnen opnieuw de ernst van uw problemen en de impact van deze bedreiging op uw leven en dat van uw gezin.

Voor wat betreft de ondergane afpersingen, dient bovendien te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen over jullie persoonlijke situatie blijkt dat jullie omwille van deze afpersingen in een situatie van extreme armoede zijn beland, of bij terugkeer zouden belanden waardoor jullie onmogelijk kunnen of zouden kunnen, voorzien in jullie elementaire levensbehoeften, op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zoals blijkt uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote hadden jullie een goede job, konden jullie tijdens de afpersingen de lening op jullie woning zondermeer blijven afbetalen, beschikten jullie over een auto en betaalden jullie voor een privéschool en vervoer voor uw zoon (CGVS, p.18; p.23-25).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Cumbres de Bartolo midden april 2019 en tijdens uw verblijf in San Martin geen enkel probleem met afpersing meer heeft gekend. Evenmin bracht u elementen aan waaruit blijkt dat u door uw vertrek uit Cumbres de San Bartolo door bendeleden gevisieerd zou zijn omdat u hen geen afpersingsgeld meer betaalde (CGVS, p.17; p.23). Rekening houdend met bovenstaande werd u de vraag gesteld waarom u niet bij familie in San Martin kon blijven wonen haalde u enkel aan dat er in hun woningen een gebrek aan ruimte is en zij dezelfde problemen met afpersingen ondervinden. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u er een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt (CGVS, p.23).

Uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote verder als zouden jullie bij terugkeer naar El Salvador gevisieerd zijn omdat u de bendeleden van de 18 op 15/04/2019 niet op hun bestemming heeft gebracht zijn op verschillende punten vaag, weinig plausibel en kunnen het CGVS allerm minst overtuigen (CGVS, p.24).

Ten eerste is het merkwaardig dat uw echtgenote niet meer informatie kon verschaffen over de bendeleden die u die avond opwachttten. Hiernaar gevraagd raakte zij niet verder dan te stellen dat het jongeren van 18 à 20 jaar oud waren en de man die haar aansprak een afgezakke broek droeg en een tatoeage had. Haar verklaringen als zou het om dezelfde bendeleden gaan die jullie afpersten is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen (CGVS echtgenote, p.9; p.11-12). Op de vraag of uw

echtgenote één van de bendeleden ooit eerder had gezien antwoordde u het volgende: "is gevaarlijk om naar hun gezicht te kijken en zij hen altijd ontduikt (CGVS, p.21). Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat de bendeleden nooit in jullie huis kwamen en de contacten altijd via een raampje in de poort gebeurden kan verwacht worden dat jullie over de bendeleden die op 15/04/2019 langskwamen meer informatie kunnen verschaffen (CGVS, p.21). Temeer daar de bendeleden, zoals blijkt uit haar verklaringen, gedurende ongeveer 1 uur vlakbij jullie huis (met bepaald op ongeveer 1 meter) zouden blijven staan zijn (CGVS echtgenote, p.12). Zelfs indien rekening wordt gehouden met de verklaring van uw echtgenote als zou zij zich na hun komst in de woonkamer hebben teruggetrokken waar zij enkel hun bewegingen kon zien kan verwacht worden dat zij meer informatie kan geven (CGVS, p.12).

In dit verband merkt het CGVS bovendien op dat zowel u als uw echtgenote weinig informatie konden verschaffen over de identiteit van de bendeleden die de touwtjes in handen hadden in de wijk en voor jullie eerder problemen hadden veroorzaakt.

Hiernaar gevraagd kwamen jullie niet verder dan te stellen dat de bende 18 er opereert en één van de bendeleden die het geld kwam innen door zijn kompanen 'Cabezon' werd genoemd (CGVS, p.14; p.19). Dat u geen namen of aliases van de plaatselijke bendeleider of andere lokale bendeleden die er de plak zwaaien kon noemen is uitermate vreemd. Temeer daar u meer dan 10 jaar in de wijk heeft gewoond (CGVS, p.14+CGVS echtgenote, p.12).

Aangaande het incident van 15/04/2019 voegde u er verder aan toe dat bendeleden bij uw langskwamen omdat u over een voertuig beschikte die hen op hun bestemming kon brengen (CGVS, p.13; 22). Opmerkelijk in dit verband is dat u die avond na het vertrek van de bendeleden zondermeer met uw voertuig naar uw wijk en uw woning bent teruggereeden wetende dat zij u eerder opwachten om hen te vervoeren (CGVS, p.22). Dat u dergelijk risico neemt rekening houdend met het feit dat de bende 18, zoals blijkt uit uw verklaringen, voertuigen bij het binnenrijden van de wijk in de gaten houdt, bendeleden alle voertuigen uit de wijk kennen en ook op andere plekken in de wijk controles door bendeleden worden uitgevoerd is uitermate merkwaardig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, p.22). Uw bewering in dit verband als zou u die avond voorzichtig met uw voertuig zijn teruggekeerd en uw voertuig bij uw thuiskomst snel geparkeerd hebben kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, p.22).

Dat u rekening houdend met bovenstaande twee uur na hun komst probleemloos met uw voertuig de wijk kon binnenrijden en tot aan uw woning kon rijden zonder problemen te hebben ondervonden is opvallend (CGVS, p.22). Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u 's anderendaags met hetzelfde voertuig zonder problemen uit uw wijk bent kon vertrekken (CGVS, p.14; p.24).

Indien bendeleden u daadwerkelijk viseerden omdat u hen niet op hun bestemming bracht, kan verwacht worden dat zij voor u en uw gezin bij het binnenrijden of verlaten van de wijk problemen zouden hebben veroorzaakt of hierna naar u op zoek zouden zijn gekomen, hetgeen u, zoals hierboven toegelicht, niet heeft aangetoond. Hiermee geconfronteerd haalde u plots aan dat bendeleden waarschijnlijk een ander voertuig vonden waarmee zij op hun bestemming zijn gebracht en de bendeleden die voertuigen controleren mogelijks niet dezelfde zijn als diegenen die bij uw thuis langskwam (CGVS, p.22; p.24).

Wat er ook van moge zijn, u haalde geen enkel concreet feit aan waaruit blijkt dat bendeleden u zouden viseren omdat u hen op 15/04/2019 niet op hun bestemming heeft gebracht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf bij uw familie in San Martin (van 16/04/2019 tot uw vertrek op 17/06/2019) geen enkel probleem meer met bendeleden heeft gekend. Uw verklaring als zouden bendeleden u bij terugkeer naar El Salvador viseren omdat u hen niet heeft weggebracht heeft u op geen enkel moment in concreto aangetoond (CGVS, p.24). Niets wijst erop dat bendeleden naar u of uw gezin op zoek zijn (CGVS, p.23-24 +CGVS echtgenote, p.10-11; p.19).

Uw bewering overigens als zou u tijdens uw verblijf in San Martin zo goed als opgesloten hebben geleefd moet enigszins gerelativeerd worden (CGVS, p.23).

Zo blijkt immers uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote dat jullie zich ook na jullie vertrek uit Cumbres de San Bartolo nog een tijdje naar jullie werk zijn blijven verplaatsen (CGVS, p.24), jullie meermaals naar het commerciële centrum in Place Mundo in San Salvador gingen voor het regelen van jullie paspoorten en het boeken van jullie vliegtuigtickets en u naar het politiekantoor van

San Martin bent gegaan (CGVS, p.7; p.16; p.23-25 + CGVS, echtgenote, p.10; p.16). In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat u weinig haast bleek te hebben om het land te verlaten. Op de vraag waarom u tot 15 mei 2019, een maand na uw aankomst in San Martin, heeft gewacht om een vlucht, waarvan u verklaarde dat deze 2900 dollar voor drie personen heeft gekost, naar België te boeken haalde u financiële redenen aan. Bovenstaande verklaring kan het CGVS allerm minst overtuigen. Immers uit uw verklaring blijkt dat u en uw echtgenote reeds op 30/04/2019 samen meer dan 10.000 dollar opstrekten voor gepresteerde werkjaren (CGVS, p.16; p. 24). Rekening houdend met bovenstaande is het uitermate vreemd dat jullie een vlucht boeken met een vertrekdatum die nog een maand later lag, namelijk op 17/06/2019 (CGVS, p.16). Hiernaar gevraagd haalde u aan dat de prijs uw vertrekdatum heeft bepaald en u naast de tickets ook een hotel in België en nog enkele rekeningen af te betalen had (CGVS, p.16). Bovenstaande geschetste gang van zaken is moeilijk verenigbaar met de door u geponeerde vrees voor benedeleden.

De geloofwaardigheid van jullie vrees wordt verder ondermijnd door het feit dat noch u, noch uw echtgenote zich informeerden of benedeleden na 16/04/2019 nog bij jullie woning in Cumbres de San Bartolo langskwamen of in de wijk naar jullie op zoek zijn (CGVS, p.17 + CGVS echtgenote, p.11; 17). Dat jullie niemand meer zouden kunnen contacteren om hierover informatie in te winnen is allerm minst geloofwaardig en zet de ernst van uw vrees verder op de helling (CGVS, p.17).

Trouwens, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder na jullie vertrek uit Cumbres de San Bartolo een nieuwe eigenaar voor jullie woning heeft gezocht, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u via haar geen informatie zou kunnen inwinnen of benedeleden sinds jullie vertrek in april 2019 nog in de wijk naar jullie op zoek zijn (CGVS, p. 13; 17).

Ter ondersteuning van uw problemen met benedeleden legde u een klacht neer die u indiende bij het bureau ter verdediging van de mensenrechten op 28/03/2019.

In de klacht van 28/03/2019 wordt naast uw problemen met afpersingen en bedreiging op 08/03/2019 door benedeleden van de 18 in uw woonzone tevens melding gemaakt van het feit dat u geen klacht indiende bij de politie of de openbare aanklager omdat benedeleden ermee dreigden dit niet te doen en uit angst dat zij hun bedreigingen zullen uitvoeren u niet wil dat het bureau informatie deelt met andere instanties. Een vertaling van de klacht bevindt zich in het administratief dossier.

Aangaande desbetreffend stuk dient te worden opgemerkt dat deze klacht niet kan worden beschouwd als een objectieve bron van informatie aangezien ze louter is opgesteld op basis van uw verklaringen. Er blijkt uit deze klacht niet dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Rekening houdend met bovenstaande stelt het CGVS zich bovendien de vraag waarom u in de eerste week van mei 2019 alsnog naar de politie in San Martin bent gestapt om er een klacht in te dienen. Hiernaar gevraagd haalde u aan dat u slechts tijdelijk in San Martin woonde en sinds het incident op 15/04/2019 een grotere vrees koesterde (CGVS, p.12-13).

Indien u sinds het voorval op 15/04/2019 een grote vrees voor uw leven koesterde stelt het CGVS zich de vraag waarom u tot mei heeft gewacht om u tot de politie van uw nieuwe woonplaats te wenden. Het feit dat u daarenboven, zoals hierboven reeds toegelicht, uw verplaatsingen in de eerste weken na uw aankomst in San Martin niet heeft ingeperkt ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees.

Tevens merkt het CGVS op dat uw verklaringen over uw bezoek aan de politie in San Martin uitermate vaag zijn en het CGVS allerm minst kunnen overtuigen (CGVS, p.13; p.15-17). U had er een gesprek met het hoofd van de dienst enquêtes. Gevraagd naar zijn naam slaagde u er niet in te antwoorden. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw gesprekspartner u zijn contactgegevens doorgaf en u deze toen in uw gsm heeft opgeslagen. Ook uw gegevens werden genoteerd. Doorgevraagd naar zijn contactgegevens, antwoordde u dat u zijn nummer niet meer heeft aangezien u uw telefoon heeft achtergelaten toen u naar België kwam en al uw contactgegevens bent kwijtgespeeld (CGVS, p.17). Bovenstaande verklaring is louter een blote bewering die het CGVS niet kan overtuigen.

Het ontbreken van contactgegevens gaf u tevens op als reden waarom u geen informatie bezit over eventuele arrestaties van benedeleden in Cumbres de San Bartolo sinds u er bent vertrokken (CGVS, p.17). In dit verband beweerde u evenmin op de hoogte te zijn of benedeleden na jullie vertrek uit

Cumbres de San Bartolo midden april 2019 naar jullie woning kwamen of naar jullie in de wijk op zoek zijn (CGVS, p.17).

Uw vrees in dit verband als zou u sinds uw bezoek aan de politie in San Martin een risico lopen omdat de politie thans over uw gegevens beschikt en vaak samenwerkt met bendeleden heeft u op geen enkel moment in concreto aangetoond (CGVS, p.23). Een louter hypothetische vrees volstaat niet om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u bovendien naliet om hierover informatie in te winnen bij uw familie met wie u sinds uw vertrek naar België steeds contact onderhield doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS echtgenote, p.14).

Uw verklaring verder als zou de politieagent in San Martin uw verklaringen over uw problemen niet genoteerd hebben is louter een blote bewering die u niet kan hardmaken. U zegt in dit verband dat u het vreemd vond dat uw verklaringen niet genoteerd werden. Doorgevraagd of u de politieagent in kwestie gevraagd heeft waarom hij niets noteerde antwoordde u tot twee keer toe naast de kwestie en zei u enkel dat u het vreemd vond en hij wilde dat u met hen meewerkte om de personen te vatten (CGVS, p.14-15). Volgens u kwam er het op neer dat u hen moest helpen in ruil om een document te krijgen (CGVS, p.15).

Het CGVS stelt zich tot slot de vraag waarom u zich, ondanks uw vrees voor contacten tussen politie en bendeleden en eerdere bedreigingen van de bendeleden indien u naar de politie stapte, alsnog in San Martin tot de politie heeft gewend om dan geen enkele moeite te doen om uw klacht te laten registreren (CGVS, p.15; p.17).

Zulk gedrag stemt opnieuw niet overeen met uw ingeroepen vrees en relateert in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Uw verklaring tenslotte als zouden twee achterneven van uw echtgenote in 2008 en 2009 in El Salvador door bendeleden zijn gedood en waarmee jullie willen aantonen dat bendeleden bedreigingen ook uitvoeren, volstaat niet om te besluiten tot een individuele vrees in uwen hoofde. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt immers dat u in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) aannemelijk heeft gemaakt (CGVS, p.5 + CGVS echtgenote, p.13; p.19).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen

Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort, uw huwelijksakte en een tewerkstellingsattest tonen uw nationaliteit, uw identiteit, uw burgerlijke staat en uw werksituatie in El Salvador aan, elementen die door het CGVS niet betwist worden. De vliegtuigtickets tonen uw reisweg aan die evenmin betwist wordt. De twee uittreksels uit het overlijdensregister vervolgens tonen het overlijden van twee achterneven van uw echtgenote in 2008 en 2009 aan, maar wijzigen niets aan het gegeven dat u uw vrees voor vervolging of reëel risico persoonlijk dient aan te tonen, waartoe u en uw echtgenote, zoals hierboven toegelicht, in gebreke bleven. De door u neergelegde artikels over bendegegeweld tenslotte betreffen algemene informatie doch hebben geen betrekking op u en uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 31/05/1984 geboren in San Salvador. U komt uit een gezin met vier kinderen. Uw ouders en uw broers wonen in San Martin (San Salvador), waar de bende 18 opereert. In 2008 en 2009 werden twee achterneven door bendeleden omgebracht. Uw moeder baat in San Martin een klein winkeltje uit en uw vader is bewaker van een zaak in ijzer. Beiden betalen afpersingsgeld (renta) aan bendeleden. U bent niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. In 2004 huwde u met H. M. J. M. (...). Jullie hebben samen één zoon, H. R. J. A. (...) van 16 jaar oud. Sinds 2009 woonde u met uw gezin in Urbanizatie Cumbres de San Bartolo in Tonacatepeque (San Salvador). In 2017 behaalde u uw diploma psychologie aan de Technologische Universiteit van El Salvador. De laatste 14 jaar was u tewerkgesteld bij het Nationaal Registratiecentrum. Begin december 2018 werd u op weg naar de bushalte in uw wijk onder bedreiging van een mes beroofd door een onbekende. Kort nadien werd u in de vakantie van december 2018 lastiggevallen door een dronken man toen u per bus onderweg was van uw woning naar uw moeder in San Martin. De man beledigde eerst de buschauffeur en richtte u zich hierna tot u. Hij stelde u vragen over uw woonplaats en uw bestemming. Toen u in het begin niet wilde antwoorden werd hij lastig. Hij nam uw gsm af en vroeg waarom u zenuwachtig was. Toen u hem uiteindelijk zei dat u van Altavista was, antwoordde hij dat hij ook van die wijk was waarna hij kort nadien afstapte.

Van februari 2019 tot april 2019 kreeg uw gezin in de wijk Cumbres de San Bartolo te kampen met afpersingen door plaatselijke leden van de bende 18. De eerste week vroegen ze 5 dollar. Daarna kwamen zij wekelijks 10 dollar vragen. Toen uw echtgenoot de bendeleden zei dat hij het geld niet meer wilde geven en geen geld meer had, werd hij bedreigd. Zij vertelden uw echtgenoot dat ze de schoolbussen in de gaten hielden, wisten dat uw zoon de bus nam en intimideerden uw echtgenoot door een wapen te tonen. Hierop besloot uw echtgenoot het geld te blijven betalen aan de bendeleden die wekelijks bleven langskomen. Jullie dienden op 28/03/2019 een klacht in bij het bureau ter bescherming van de mensenrechten. Midden april 2019 kwamen de bendeleden opnieuw naar uw woning toen uw echtgenoot niet thuis was. Zij wilden dat uw echtgenoot hen naar een bepaalde kolonie zou brengen en zouden hem opwachten tot hij thuiskwam. Hierop stuurde u een sms- bericht naar uw echtgenoot met de boodschap later naar huis te komen. Een dag later verlieten jullie de wijk en trokken jullie bij een tante van uw echtgenoot in San Martin in. Hierna diende u ontslag in op uw werk. In San Martin ging uw echtgenoot alsnog naar de politie om een klacht in te dienen. De politie noteerde zijn verklaringen niet en wilde dat uw echtgenoot terugkeerde naar zijn vorige woonplaats en hen hielp bij het arresteren van de bendeleden. Uw echtgenoot ging niet in op dit voorstel.

Uiteindelijk vertrok u op 17/06/2019 met uw gezin uit El Salvador en reisde u per vliegtuig via Panama en Spanje naar België, waar u op 18/06/2019 aankwam. Op 24/06/2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en het paspoort en de geboorteakte van uw zoon neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot H. M. J. M. (...). Daarnaast voegde u eraan toe twee persoonlijke incidenten te hebben meegemaakt (CGVS, p.3).

Voor wat betreft deze persoonlijke problemen, namelijk de berovingen waarmee in u in december 2018 te kampen zou hebben gehad, wenst het CGVS vooreerst op te merken dat uit het loutere feit dat u in El Salvador twee keer het toevallige slachtoffer werd van een beroving in de buurt van een bushalte in uw wijk of op het openbaar vervoer geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid (CGVS, p.3-5).

Het gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat u bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is daarenboven niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden, dat u na beide incidenten de draad van uw leven terug opnam en uw belagers niet meer heeft teruggezien (CGVS, p.3-5). Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld u over bovenvermelde gebeurtenissen tevens met geen woord repte bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ (dd. 25/09/2019) en hiervan evenmin een begin van bewijs heeft aangebracht.

Voor wat betreft de overige door u afgelegde verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot (CGVS, p.3). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

(...)

De door u neergelegde documenten tenslotte kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI) en het paspoort en de geboorteakte van uw zoon tonen uw nationaliteit, uw identiteit en deze van uw zoon aan, elementen die door het CGVS niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Daargelaten twee persoonlijke incidenten die verzoekster aanhaalt en de motieven daarover in de tweede bestreden beslissing die ten aanzien van haar werd genomen,

beroepen verzoekende partijen zich op dezelfde vluchtmotieven en zijn de bestreden beslissingen gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen opmerkt dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde vrees voor rekrutering van hun zoon niet *in concreto* hebben aangetoond, repliceren zij als volgt:

“Verzoekende partij heeft uitgelegd dat de bendes reeds geprobeerd hadden om haar zoon te rekruteren tijdens een voetbalmatch. Haar vrees voor haar zoon is dan ook helemaal niet hypothetisch. Haar zoon past bovendien perfect in het profiel van de jonge mannen die door de bendes gevisieerd worden:

Dit blijkt ondermeer uit het Country Policy and Information Note van januari 2021: (stuk 3)

p. 26-28

(...)

Verwerende partij is zich duidelijk niet bewust van de ernst van de situatie in EL Salvador en het gevaar dat de zoon van verzoekende partij er liep. Zowel verzoekende partij en haar echtgenote hebben uitgelegd dat zij hun zoon amper buiten lieten gaan, omwille van de vrees voor rekrutering.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij nog een tijd in de wijk te hebben verbleven na de poging tot rekrutering en deze vrees niet te hebben vermeld bij hun ‘gehoor’ op de DVZ.

Eerstens merkt verzoekende partij op dat zij amper de tijd en mogelijkheid kreeg op de DVZ om alles uiteen te zetten. Zij werd tijdens dat gehoor verschillende keren onderbroken en er werd haar meegedeeld dat zij het kort moet houden. Zij zou op het CGVS over voldoende tijd beschikken om alles gedetailleerd uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op om haar thans te verwijten niet alles verteld te hebben bij de DVZ, zeker gezien de verschillende problemen die zij gekend heeft in EL Salvador. Verzoekende partijen hebben zich dan ook gefocust op de feiten die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit EL Salvador.

Daarnaast heeft verzoekende partij nog een tijd trachten te overleven in El Salvador, haar zoon kwam niet meer buiten en zij trachtten alsnog een leven op te bouwen in hun eigen land. De problemen bleven echter verder en verder escaleren en zich opstapelen, waardoor ze niet anders konden dan het land te ontvluchten. Het gaat dan ook niet op om verzoekende partij kwalijk te nemen eerst in EL Salvador te hebben trachten overleven.”

Waar de adjunct-commissaris-generaal de door hen ondergane afpersingen en bedreigingen niet ernstig genoeg acht om als vervolging of ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die haar en haar gezin hebben gedwongen om hun land te verlaten. Verwerende partij stelt dat het ‘normaal’ zou zijn dat mensen in de wijk van verzoekende partij afpersingsgeld betaalden aan bendeleden die daarmee dan wapens en drugs kochten.

Dat op zich is al voldoende om aan te nemen dat verzoekende partij reële risico liep. Het feit dat de renta er niet toe leidde dat zij en haar gezin niet in armoede terecht kwamen is irrelevant. Zij waren op de radar gekomen van de bendes, die meer en meer macht won in de wijk: zij werden bedreigd, afgeperst en haar zoon werd bijna gerekruteerd. Al deze elementen tonen aan dat hun leven in gevaar was en dat zij elke kleine misstap met hun leven zouden moeten bekopen.

Verwerende partij haalt tevens aan dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in San Martin geen enkel probleem met afpersingen meer zou hebben gekend.

Verzoekende partij merkt op dat dezelfde bendes in San Martin aanwezig waren als in Cumbres de Bartolo. Het was louter een kwestie van tijd voor zij ook daar op hun radar zou zijn gekomen en

afgeperst en bedreigd zou zijn geweest. Verzoekende partij kon niet elke wijk in El Salvador uitproberen in de hoop niet gevisieerd te worden door de bendes.”

Wat betreft de door hen voorgehouden vrees omwille van hun weigering om mee te werken met bendeleden en hen te vervoeren en de vaststelling in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen hierover op verschillende punten vaag en weinig plausibel zijn en de adjunct-commissaris-generaal allerminst kunnen overtuigen, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Verzoekende partij en haar echtgenote trachten zo weinig mogelijk in contact te komen met de bendeleden en kenden niet veel details over hun identiteit. Het is ook niet zo dat de leden een visitekaartje gaven als ze langs kwamen. Het feit dat verzoekende partij en haar echtgenote niet veel informatie over de leden konden geven, hoeft dan ook niet te verbazen.

Verwerende partij focust zich op details en pietluttigheden en verliest de essentie en de vrees van verzoekende partij volledig uit het oog.

Het feit is dat zij – omwille van het bezit van haar wagen – gevraagd werd om de bendeleden te vervoeren, wat zij weigerde, wat haar in een zeer gevaarlijke situatie bracht. Verwerende partij mag de gang van zaken dan wel vreemd vinden, verzoekende partij heeft verteld wat haar is overkomen.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Het COI focus rapport dd. 15 juli 2019 stelt dat het weigeren om renta te betalen, als een daad van verzet wordt gezien en de mensen in gevaar brengt. Daarnaast wordt in het rapport de werkwijzen van de bendeleden bevestigd: zij viseren mensen met een wagen omdat die minder opvallen en zij ongemoeid hun slag kunnen slaan als zij vervoerd worden door gewone burgers:

p. 12 en 13 COI focus rapport dd. 15 juli 2019. (eigen onderlijning)

« (...) »

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij – gezien haar specifiek profiel – geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.”

Waar in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat zij niet meer geïnformeerd hebben naar de situatie in hun land van herkomst, merken verzoekende partijen op dat zij er geen vertrouwenspersoon meer hebben die zij kunnen contacteren om over dergelijke zaken te praten.

Voorts betwisten verzoekende partijen dat hun vrees dat de politie corrupt is en met de bendes samenwerkt louter hypothetisch is en stellen zij dat *“ook uit objectieve rapporten blijkt dat de politie in El Salvador weldegelijk bijzonder corrupt is en vaak samen werkt met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen”*, waarna zij citeren uit *“p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021”* en besluiten dat het *“niet ernstig (is) te beweren dat verzoekende partij ten onrechte niet op de hulp van de El Salvadoraanse autoriteiten wachtte”*.

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij en hun gezin werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden uittreksels uit de Country Policy and Information Note “El Salvador: Fear of gangs” van de UK Home Office van januari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad in beide zaken een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18 in de wijk Cumbres de San Bartolo in Tonacatepeque waar zij sinds 2009 tot halverwege april 2019 zouden hebben gewoond. Vanaf februari 2019 zouden lokale bendeleden hen hebben afgeperst. De bendeleden zouden een eerste keer naar het huis van verzoekende partijen gekomen zijn om vijf dollar te vragen. Vervolgens zouden zij wekelijks tien dollar hebben gevraagd. Toen de bendeleden op 8 maart 2019 opnieuw om tien dollar kwamen vragen, zou verzoeker hen gezegd hebben dat hij dit niet kon blijven betalen. Daarop zouden de bendeleden geantwoord hebben dat iedereen in de wijk betaalde en dat zij in ruil hiervoor de wijk en de schoolbussen in de gaten hielden. Een van hen zou verzoeker hebben duidelijk gemaakt dat hij wist welke bus zijn zoon nam om naar school te gaan en naar welke school hij ging en daarbij zijn hemd hebben opgelicht om zijn wapen te tonen, ermee dreigend dat er iets zou kunnen gebeuren indien verzoeker niet zou betalen. Verzoeker verklaart dat hij zich daardoor verplicht voelde om alsnog verder wekelijks tien dollar te betalen aan de bende. Verzoekende partijen zouden naar aanleiding van deze afpersingen geen klacht hebben ingediend bij de politie of het openbaar ministerie omdat de bende hen ervoor gewaarschuwd had dit niet te doen en deze instanties door bendeleden geïnfilteerd zouden zijn. Op 28 maart 2019 zou verzoeker wel naar het bureau ter verdediging van de mensenrechten in San Salvador zijn gegaan om zich te informeren over beschermingsmogelijkheden. Aangezien hij niet wilde dat politie of parket bij de zaak betrokken werden, zou deze instantie niets anders hebben kunnen doen dan van hem een verklaring af te nemen zodat er minstens een spoor zou bestaan van zijn problemen in het geval hem iets zou overkomen. Halverwege april 2019 zouden bendeleden naar de woning van verzoekende partijen gekomen zijn opdat verzoeker hen met zijn auto naar een andere wijk zou brengen. Verzoeker zou op dat moment nog niet terug geweest zijn van zijn werk en verzoekster zou hem per sms verwittigd hebben dat de bendeleden hem aan het opwachten waren en dat hij zijn terugkeer naar huis moest uitstellen. Pas toen de bendeleden een uur later weer vertrokken waren zou verzoeker huiswaarts gekeerd zijn en zich vervolgens met zijn gezin teruggetrokken hebben in een kamer aan de achterzijde van hun woning. Verzoekende partijen zouden de volgende dag vertrokken zijn uit hun wijk en zijn ingetrokken bij een tante van verzoekers moeder in San Martin, waar zij tot aan hun vertrek uit El Salvador op 17 juni 2019 zouden zijn gebleven. In de eerste week van mei 2019 zou verzoeker alsnog naar de politie in San Martin zijn gegaan om er klacht in te dienen. De politie zou zijn verklaringen evenwel niet hebben genoteerd en hem hebben gevraagd zijn medewerking te verlenen bij de arrestatie van de bendeleden door terug te keren naar zijn vorige woonplaats en contact op te nemen indien hij opnieuw door bendeleden zou worden benaderd met de vraag hen te vervoeren. Uit schrik zou verzoeker niet zijn ingegaan op dit voorstel.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen voor hun leven en dat van hun zoon. Ter staving van hun vrees verwijzen zij nog naar de gewelddadige dood van twee

achterneven van verzoekster uit San Martin die betrokken raakten in het bendegegeweld. Specifiek wat hun zoon betreft, maken verzoekende partijen tevens gewag van een vrees voor rekrutering. In 2018 zouden bendeleden geprobeerd hebben om hun zoon en andere kinderen op het voetbalveld bij zich te roepen, doch dit zou verhinderd zijn door tussenkomst van een aanwezige volwassene.

Daarnaast maakt verzoekster gewag van twee persoonlijke incidenten waarbij zij in december 2018 betrokken zou zijn geweest. Bij het eerste incident zou zij op weg naar de bushalte in haar wijk onder bedreiging met een mes door een onbekende zijn beroofd en bij het tweede incident zou zij op de bus zijn lastiggevallen door een man die informeerde naar haar woonplaats en bestemming en haar gsm afnam.

Ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, het paspoort en de geboorteakte van hun zoon, de identiteitskaart van verzoekster, hun huwelijksakte, een klacht bij het bureau ter verdediging van de mensenrechten van 28 maart 2019, uittreksels uit het overlijdensregister met betrekking tot twee achterneven van verzoekster, persartikels met algemene informatie over bendegegeweld en een tewerkstellingsattest van verzoeker voor, alsook fotokopieën van hun vliegtuigtickets (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten, de geboorteakte, de identiteitskaart, de huwelijksakte en het tewerkstellingsattest kunnen de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot hun nationaliteit, identiteit, gezins- en werksituatie in El Salvador aantonen. Deze elementen worden niet betwist, doch houden geen verband met de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees. De vliegtickets tonen hun reisweg aan, welke evenmin wordt betwist. De klacht die verzoeker op 28 maart 2019 bij het bureau ter verdediging van de mensenrechten heeft ingediend bevat louter zijn verklaringen over de afpersingen en bedreigingen waarvan hij het slachtoffer verklaart te zijn geweest, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij een mensenrechtenorganisatie een verklaring heeft laten noteren, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze verklaring worden vermeld. De twee uittreksels uit het overlijdensregister kunnen dienen ter staving van het overlijden van twee achterneven van verzoekster in 2008 en 2009, doch hebben geen betrekking op de persoonlijke feiten die volgens verzoekende partijen ten grondslag liggen aan hun vertrek uit El Salvador. De persartikels over het bendegegeweld, tot slot, betreffen algemene informatie en hebben evenmin betrekking op de persoon van verzoekende partijen en de door hen aangehaalde persoonlijke problemen.

Gelet op het voorgaande, volstaan de voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat vooreerst de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor rekrutering van hun zoon betreft, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat zij deze vrees niet *in concreto* aannemelijk maken. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht in hoofde van verzoeker:

“Een verwijzing naar de algemene problemen voor jongeren die in El Salvador door bendeleden gerekruteerd worden volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw zoon aannemelijk te maken (CGVS, p. 25). Uit uw verklaring en deze afgelegd door uw echtgenote als zouden bendeleden geprobeerd hebben om uw zoon en zijn vrienden in 2018 tijdens een voetbalpartijtje bij hen te roepen kan geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid (CGVS, p.25 + CGVS, p.9). Niets in uw verklaringen wijst er immers op dat uw zoon na deze gebeurtenis nog persoonlijk door bendeleden gevisieerd werd met het oog op rekrutering (CGVS, p.23; p.25). Het CGVS merkt in dit verband volledigheidshalve op dat zowel u als uw echtgenote bij het invullen van jullie vragenlijst op de DVZ (dd. 25/09/2019) met geen woord reppen over het incident tijdens het voetballen. De verklaring van uw echtgenote als zouden jullie op DVZ een samenvatting hebben moeten geven en meer details tijdens het tweede interview op het CGVS konden worden gegeven is geen afdoende verklaring (CGVS, p.25 + CGVS echtgenote p. 9).

Aangaande jullie vrees voor rekrutering van jullie zoon beweerden u en uw echtgenote verder dat uw zoon het huis niet veel buitenkwam (CGVS, p.23; p.25 + CGVS echtgenote, p.7). Bij bovenvermelde

wenst het CGVS op te merken dat het feit dat jullie na dit incident op het voetbalpleintje nog een hele periode, namelijk tot 15/04/2019, in de wijk blijven wonen zijn en uw zoon zich nadien naar school bleef verplaatsen wenkbrauwen doet fronsen over de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees voor rekrutering (CGVS, p.12 +CGVS echtgenote, p.6-7)."

Door te herhalen dat de bendes reeds geprobeerd hadden om hun zoon te rekruteren tijdens een voetbalmatch en erop te wijzen dat hun zoon het profiel heeft van de jonge mannen die door de bendes worden gevisieerd maken verzoekende partijen hun vrees in dit verband niet *in concreto* aannemelijk. Uit hun verklaringen blijkt niet dat hun zoon tijdens of na voormeld incident op het voetbalpleintje persoonlijk door bendeleden werd gevisieerd met het oog op rekrutering. Het aanhalen van algemene informatie inzake het profiel van kinderen en jongeren die door de bendes worden gerekruteerd volstaat niet om het bestaan van een gegronde vrees voor rekrutering aan te tonen. De Raad wijst er overigens op dat in de geciteerde *Country Policy and Information Note*, waarvan uittreksels gevoegd worden bij de verzoekschriften (stukkenbundels verzoekende partijen, stuk 3), verwezen wordt naar een rapport van het *Internal Displacement Monitoring Centre* (IDMC) van september 2018 waarin wordt gesteld dat bendes de armste kinderen met een lagere scholingsgraad viseren en dat degene die niet naar school gaan bijzonder kwetsbaar zijn voor rekrutering (*Country Policy and Information Note "El Salvador: Fear of gangs"* van UK Home Office van januari 2021, p. 26-28). Aldus kan niet worden aangenomen dat de zoon van verzoekende partijen, die in El Salvador schoolgaand was en niet tot de armste kinderen behoorde, een kwetsbaar profiel had.

Waar verzoekende partijen herhalen te hebben uitgelegd dat zij hun zoon amper buiten lieten gaan omwille van hun vrees voor rekrutering, wijst de Raad op de terechte opmerking in de bestreden beslissingen dat zij na het incident op het voetbalpleintje in 2018 nog tot halverwege april 2019 in hun wijk zijn blijven wonen en dat hun zoon zich ook al die tijd verder naar school is blijven begeven, wat door verzoekende partijen niet wordt betwist. Het algemene betoog dat verzoekende partijen nog een tijd trachtten te overleven in El Salvador, maar dat de problemen verder bleven escaleren waardoor ze niet anders konden dan hun land te ontvluchten, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat zich geen incidenten meer hebben voorgedaan waarbij bendeleden geprobeerd hebben hun zoon te rekruteren en dat verder niet blijkt dat zij hun zoon uit vrees hiervoor nog amper lieten buiten komen, zoals zij nochtans beweren.

De Raad is tevens van oordeel dat aan de ernst van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor de rekrutering van hun zoon bijkomend afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat zij dit element niet hebben vermeld tijdens hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoekende partijen beperken zich tot loutere beweringen waar zij in hun verzoekschriften stellen dat zij amper de tijd en mogelijkheid kregen bij de DVZ om alles uiteen te zetten en tijdens dat gehoor verschillende keren werden onderbroken. Dit blijkt alvast niet uit de vragenlijsten in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen bij de DVZ de gelegenheid hebben gekregen een – weliswaar kort – overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst en dat hen na hun uiteenzetting van deze feiten uitdrukkelijk gevraagd werd of zij naast de aangehaalde problemen nog andere problemen gehad hebben of nog iets toe te voegen hadden (adm. doss., stuk 8+8B, Deel DVZ, vragenlijsten, vragen 3.5, 3.7 en 3.8). Zowel verzoeker als verzoekster hebben aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) overigens bevestigd dat hun gehoor bij de DVZ goed verlopen was en dat zij er alle essentiële elementen hadden weergegeven (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het is niet ernstig dat verzoekende partijen thans in het kader van onderhavig beroep alsnog gewag maken van problemen tijdens hun gehoor bij de DVZ. De omstandigheid dat hen bij de DVZ gevraagd werd het kort te houden en hun gedetailleerd relaas op het CGVS uiteen te zetten, doet niets af aan de verwachting dat zij van de vrees voor de rekrutering van hun zoon melding zouden maken bij de DVZ indien deze vrees hen er werkelijk van weerhoudt terug te keren naar hun land van herkomst. Dat verzoekende partijen zich zouden hebben gefocust op de feiten die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek biedt in dezen geen verschoning, temeer daar uitdrukkelijk gepeild werd naar andere problemen die zij in hun land van herkomst zouden hebben gekend.

Wat betreft de afpersingen waarmee verzoekende partijen in hun vroegere wijk Cumbres de San Bartolo in Tonacatepeque te maken zouden hebben gehad, benadrukt de Raad vooreerst dat, algemeen gesteld, afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt in de bestreden beslissingen over de ondergane afpersingen terecht als volgt opgemerkt: *“Voor wat betreft de ondergane afpersingen, dient bovendien te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen over jullie persoonlijke situatie blijkt dat jullie omwille van deze afpersingen in een situatie van extreme armoede zijn beland, of bij terugkeer zouden belanden waardoor jullie onmogelijk kunnen of zouden kunnen, voorzien in jullie elementaire levensbehoeften, op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Zoals blijkt uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote hadden jullie een goede job, konden jullie tijdens de afpersingen de lening op jullie woning zondermeer blijven afbetalen, beschikten jullie over een auto en betaalden jullie voor een privéschool en vervoer voor uw zoon (CGVS, p.18; p.23-25).”*

Deze pertinente motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekende partijen niet betwist, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Verzoekende partijen voeren evenwel aan dat zij op de radar gekomen waren van de bendes, die in hun wijk meer en meer macht wonnen, en lichten toe dat zij bedreigd en afgeperst werden en dat hun zoon bijna werd gerekruteerd. Al deze elementen tonen volgens hen aan dat hun leven in gevaar was en dat zij elke kleine misstap met hun leven zouden moeten bekopen. De Raad wijst erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees voor de rekrutering van hun zoon niet *in concreto* aannemelijk maken. Wat betreft de afpersingen en bedreiging waarmee zij zouden zijn geconfronteerd, wordt in de bestreden beslissingen in hoofdte van verzoeker verder op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Het loutere feit dat u afpersingsgeld diende te betalen duidt er niet op dat u persoonlijk geviséerd of vervolgd werd. Uit uw verklaringen blijkt dat het vragen van afpersingsgeld door bendeleden een algemene praktijk is uw wijk Cumbres de San Bartolo en handelaars, chauffeurs en privépersonen een zekere som aan bendeleden moeten afstaan die zij dan gebruiken voor aankoop van wapens en drugs (CGVS, p.19). Hoeveel uw burens moesten betalen verklaarde u niet te weten (CGVS, p.20). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat het voor u allermínst een verrassing was dat ook u plots afpersingsgeld moest betalen (CGVS, p.19). In dit verband beweerde u tevens dat verschillende familieleden in San Martín ook afpersingsgeld betalen (CGVS, p.18; p. 23). Rekening houdend met het gegeven dat afpersing een algemeen verspreid fenomeen is in El Salvador waar, zoals u zelf aanhaalde, ook verschillende familieleden mee te kampen krijgen stelde het CGVS u de vraag naar de redén van uw vertrek. Hierop antwoordde u het volgende: “Ik ben rechtstreeks bedreigd toen ik zei dat ik niet kon betalen” (CGVS, p.23). U verwees hierbij naar het incident op 08/03/2019 waarbij u door bendeleden mondeling bedreigd en geíntimideerd bent met een wapen (CGVS, p.9; 21; 23).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote blijkt dat u ook nadat u op 08/03/2019 door bendeleden bedreigd werd met uw gezin in de wijk Cumbres de San Bartolo bent blijven wonen, uw zoon zich naar school bleef verplaatsen en u en uw echtgenote verder blijven werken zijn (CGVS, p.9; p.12; p.14; p.16 + CGVS echtgenote, p.6-7).”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, kan uit bovenstaande motivering niet blijken dat de adjunct-commissaris-generaal het ‘normaal’ vindt dat mensen in hun wijk afpersingsgeld betaalden aan bendeleden die daarmee dan wapens en drugs kochten. Wel merkt de adjunct-commissaris-generaal terecht op dat het vragen van afpersingsgeld door bendeleden een algemene praktijk blijkt te zijn in de wijk Cumbres de San Bartolo en dat verzoekende partijen daarbij niet persoonlijk werden geviséerd, wat zij overigens ook niet betwisten.

In casu zijn er geen aanwijzingen dat de bendeleden die verzoekende partijen sinds februari 2019 in Cumbres de San Bartolo zouden hebben afgeperst hen na hun vertrek uit die wijk halverwege april 2019

zouden viseren omdat zij niet meer betalen, noch dat zij de eerder geuite bedreigingen ten aanzien van verzoekende partijen en hun zoon zouden ten uitvoer brengen louter omdat verzoekende partijen vertrokken zijn. Zoals ook in de bestreden beslissingen terecht wordt aangestipt, kenden verzoekende partijen na hun vertrek uit Cumbres de San Bartolo en tijdens hun verblijf in San Martin gedurende twee maanden geen gelijkaardige problemen meer, en zijn er evenmin indicaties dat zij door de benedeleden uit hun vroegere wijk werden gezocht omdat zij sinds hun vertrek aldaar geen *renta* meer betalen. Dit is ook logisch, nu uit hun verklaringen blijkt dat de benedeleden verwachten dat de bewoners van de wijk *renta* betalen omdat zij hen in ruil bescherming bieden en deze rechtvaardiging uiteraard niet langer opgaat voor wie de wijk verlaten heeft. Waar verzoekende partijen opmerken dat in San Martin dezelfde bendes aanwezig waren als in Cumbres de San Bartolo en het louter een kwestie van tijd was voor zij ook daar op hun radar zouden zijn gekomen en afgeperst en bedreigd zouden worden, herhaalt de Raad dat verzoekende partijen niet aantonen dat benedeleden hen voorheen in de wijk Cumbres de San Bartolo persoonlijk viseerden door hen af te persen en te bedreigen. Het risico dat zij op een andere woonplaats opnieuw te maken zouden krijgen met afpersingen en bedreigingen volstaat op zich niet om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in de mate dat uit hun verklaringen blijkt dat het om een algemene en wijdverspreide praktijk gaat en zij als gevolg daarvan niet in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie in voormelde zin (dreigen) terecht (te) komen.

In zoverre verzoekende partijen verder aanvoeren een gegronde vrees voor vervolging te hebben omdat zij halverwege april 2019 geweigerd zouden hebben hun medewerking te verlenen aan benedeleden die van verzoeker verlangden dat hij hen met zijn auto naar een andere wijk zou voeren, is de Raad van oordeel dat, daargelaten de geloofwaardigheid van hun verklaringen in dit verband, verzoekende partijen niet aannemelijk maken een gegronde vrees voor vervolging te hebben, dan wel een reëel risico op ernstige schade te lopen naar aanleiding van deze gebeurtenis.

Zo is er vooreerst geen enkele concrete aanwijzing dat verzoekende partijen na hun vertrek uit Tonacatepeque en verhuis naar San Martin nog werden geviseerd door de benedeleden omdat verzoeker hen niet heeft vervoerd. Daarbij dient hun bewering als zouden zij tijdens hun verblijf in San Martin zo goed als opgesloten hebben geleefd enigszins gerelativeerd worden, zoals door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen als volgt wordt toegelicht in hoofde van verzoeker:

“Zo blijkt immers uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote dat jullie zich ook na jullie vertrek uit Cumbres de San Bartolo nog een tijdje naar jullie werk zijn blijven verplaatsen (CGVS, p.24), jullie meermaals naar het commerciële centrum in Place Mundo in San Salvador gingen voor het regelen van jullie paspoorten en het boeken van jullie vliegtuigtickets en u naar het politiekantoor van San Martin bent gegaan (CGVS, p.7; p.16; p.23-25 + CGVS, echtgenote, p.10; p.16).”

Aan de ernst van de door hen voorgehouden vervolgingsvrees wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoekende partijen hun land van herkomst pas twee maanden na voormelde feiten hebben verlaten. Hierover motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Op de vraag waarom u tot 15 mei 2019, een maand na uw aankomst in San Martin, heeft gewacht om een vlucht, waarvan u verklaarde dat deze 2900 dollar voor drie personen heeft gekost, naar België te boeken haalde u financiële redenen aan. Bovenstaande verklaring kan het CGVS allerm minst overtuigen. Immers uit uw verklaring blijkt dat u en uw echtgenote reeds op 30/04/2019 samen meer dan 10.000 dollar opstrekten voor gepresteerde werkjaren (CGVS, p.16; p. 24). Rekening houdend met bovenstaande is het uitermate vreemd dat jullie een vlucht boeken met een vertrekdatum die nog een maand later lag, namelijk op 17/06/2019 (CGVS, p.16). Hiernaar gevraagd haalde u aan dat de prijs uw vertrekdatum heeft bepaald en u naast de tickets ook een hotel in België en nog enkele rekeningen af te betalen had (CGVS, p.16). Bovenstaande geschetste gang van zaken is moeilijk verenigbaar met de door u geponeerde vrees voor benedeleden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen voorts terecht op dat de geloofwaardigheid van de vrees van verzoekende partijen verder ondermijnd wordt door het feit zij zich niet informeerden of benedeleden na 16 april 2019 nog bij hun woning in Cumbres de San Bartolo langskwamen of in de wijk naar hen op zoek waren. Zij stelt in hoofde van verzoeker verder als volgt:

“Dat jullie niemand meer zouden kunnen contacteren om hierover informatie in te winnen is allerm minst geloofwaardig en zet de ernst van uw vrees verder op de helling (CGVS, p.17).”

Trouwens, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder na jullie vertrek uit Cumbres de San Bartolo een nieuwe eigenaar voor jullie woning heeft gezocht, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u via haar geen informatie zou kunnen inwinnen of benadeelden sinds jullie vertrek in april 2019 nog in de wijk naar jullie op zoek zijn (CGVS, p. 13; 17)."

Door in hun verzoekschrift zonder meer te herhalen dat zij in El Salvador geen vertrouwenspersoon meer hebben die zij kunnen contacteren om zich te informeren over de stand van zaken, blijven verzoekende partijen in gebreke hun beweringen op concrete en afdoende wijze aannemelijk te maken.

De adjunct-commissaris-generaal kan tevens worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog het volgende overweegt:

"Rekening houdend met bovenstaande stelt het CGVS zich bovendien de vraag waarom u in de eerste week van mei 2019 alsnog naar de politie in San Martin bent gestapt om er een klacht in te dienen. Hiernaar gevraagd haalde u aan dat u slechts tijdelijk in San Martin woonde en sinds het incident op 15/04/2019 een grotere vrees koesterde (CGVS, p.12-13).

Indien u sinds het voorval op 15/04/2019 een grote vrees voor uw leven koesterde stelt het CGVS zich de vraag waarom u tot mei heeft gewacht om u tot de politie van uw nieuwe woonplaats te wenden. Het feit dat u daarenboven, zoals hierboven reeds toegelicht, uw verplaatsingen in de eerste weken na uw aankomst in San Martin niet heeft ingeperkt ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees.

Tevens merkt het CGVS op dat uw verklaringen over uw bezoek aan de politie in San Martin uitermate vaag zijn en het CGVS allerminst kunnen overtuigen (CGVS, p.13; p.15-17). U had er een gesprek met het hoofd van de dienst enquêtes. Gevraagd naar zijn naam slaagde u er niet in te antwoorden. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw gesprekspartner u zijn contactgegevens doorgaf en u deze toen in uw gsm heeft opgeslagen. Ook uw gegevens werden genoteerd. Doorgevraagd naar zijn contactgegevens, antwoordde u dat u zijn nummer niet meer heeft aangezien u uw telefoon heeft achtergelaten toen u naar België kwam en al uw contactgegevens bent kwijtgespeeld (CGVS, p.17). Bovenstaande verklaring is louter een blote bewering die het CGVS niet kan overtuigen.

Het ontbreken van contactgegevens gaf u tevens op als reden waarom u geen informatie bezit over eventuele arrestaties van benadeelden in Cumbres de San Bartolo sinds u er bent vertrokken (CGVS, p.17). In dit verband beweerde u evenmin op de hoogte te zijn of benadeelden na jullie vertrek uit Cumbres de San Bartolo midden april 2019 naar jullie woning kwamen of naar jullie in de wijk op zoek zijn (CGVS, p.17).

Uw vrees in dit verband als zou u sinds uw bezoek aan de politie in San Martin een risico lopen omdat de politie thans over uw gegevens beschikt en vaak samenwerkt met benadeelden heeft u op geen enkel moment in concreto aangetoond (CGVS, p.23). Een louter hypothetische vrees volstaat niet om te besluiten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u bovendien naliet om hierover informatie in te winnen bij uw familie met wie u sinds uw vertrek naar België steeds contact onderhield doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS echtgenote, p.14).

Uw verklaring verder als zou de politieagent in San Martin uw verklaringen over uw problemen niet genoteerd hebben is louter een blote bewering die u niet kan hardmaken. U zegt in dit verband dat u het vreemd vond dat uw verklaringen niet genoteerd werden. Doorgevraagd of u de politieagent in kwestie gevraagd heeft waarom hij niets noteerde antwoordde u tot twee keer toe naast de kwestie en zei u enkel dat u het vreemd vond en hij wilde dat u met hen meewerkte om de personen te vatten (CGVS, p.14-15). Volgens u kwam er het op neer dat u hen moest helpen in ruil om een document te krijgen (CGVS, p.15).

Het CGVS stelt zich tot slot de vraag waarom u zich, ondanks uw vrees voor contacten tussen politie en benadeelden en eerdere bedreigingen van de benadeelden indien u naar de politie stapte, alsnog in San Martin tot de politie heeft gewend om dan geen enkele moeite te doen om uw klacht te laten registreren (CGVS, p.15; p.17).

Zulk gedrag stemt opnieuw niet overeen met uw ingeroepen vrees en relativeert in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan."

Door in hun verzoekschriften algemene informatie aan te halen waaruit blijkt "dat de politie in El Salvador weldegelijk bijzonder corrupt is en vaak samen werkt met benadeelden en informatie doorspeelt naar hen", brengen verzoekende partijen geen concrete en ernstige elementen of argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat dit *in casu* het geval is, noch verklaren zij op afdoende wijze waarom zij zich dan alsnog tot de politie hebben gewend.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, die niet worden weerlegd of ontkracht, maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde

problemen met leden van de bende 18 een gegronde vrees voor vervolging hebben. Hun verwijzing naar de werking van de bendes in El Salvador en naar hun “specifiek profiel” volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke. Waar verzoekende partijen citeren uit een COI Focus van 15 juli 2019 waarin gesteld wordt “dat het weigeren om *renta* te betalen, als een daad van verzet wordt gezien en de mensen in gevaar brengt” en bevestigd wordt dat bendes mensen viseren met een wagen omdat die minder opvallen en zij ongemoeid hun slag kunnen slaan als zij vervoerd worden door gewone burgers – deze informatie wordt evenwel niet bij het verzoekschrift gevoegd, is evenmin aanwezig in het administratief dossier, noch wordt eraan gerefereerd in de bestreden beslissingen –, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar hogere vaststellingen op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen actueel een gegronde vrees hebben omdat zij benedeleden uit hun wijk niet hebben vervoerd dan wel sinds het vertrek uit hun wijk geen *renta* meer hebben betaald.

Wat betreft de persoonlijke problemen die verzoekster aanhaalt, met name de berovingen waarmee zij volgens haar verklaringen in december 2018 te kampen zou hebben gehad, motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing in haar hoofde als volgt:

“Voor wat betreft deze persoonlijke problemen, namelijk de berovingen waarmee in u in december 2018 te kampen zou hebben gehad, wenst het CGVS vooreerst op te merken dat uit het loutere feit dat u in El Salvador twee keer het toevallige slachtoffer werd van een beroving in de buurt van een bushalte in uw wijk of op het openbaar vervoer geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid (CGVS, p.3-5).

Het gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat u bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is daarenboven niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden, dat u na beide incidenten de draad van uw leven terug opnam en uw belagers niet meer heeft teruggezien (CGVS, p.3-5). Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld u over bovenvermelde gebeurtenissen tevens met geen woord repte bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ (dd. 25/09/2019) en hiervan evenmin een begin van bewijs heeft aangebracht.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk hebben gemaakt dat zij of hun zoon omwille van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen persoonlijk zullen worden gevisieerd bij terugkeer naar hun land van herkomst en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN